

Arrest

nr. 227 093 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 26 september 2019 houdende teruggrijving en houdende vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, komt België een eerste keer binnen op 27 april 2006 en dient een asielaanvraag in op 28 april 2006.

Op 27 juni 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 1 591 van 7 september 2007 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 25 februari 2008 erkent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hoedanigheid van vluchteling van verzoekster.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een B-kaart geldig tot 24 maart 2014.

Op 19 oktober 2015 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Dakar (Senegal) een aanvraag in voor een visum type D/terugkeervisum. De reden voor deze aanvraag is dat zij haar documenten verloren is. Zij legt in het kader van deze aanvraag een Mauritaans paspoort voor afgeleverd op 16 oktober 2015.

Op 5 november 2015 wordt dit visum toegestaan aan verzoekster op grond van artikel 19 van de vreemdelingenwet.

Op 9 januari 2019 dient verzoekster bij de Belgische Ambassade in Dakar (Senegal) een aanvraag in voor een visum type C. Haar reistitel als vluchteling was verstreken sinds 13 september 2018.

Op 14 januari 2019 wordt dit visum toegestaan aan verzoekster op grond van artikel 19 van de vreemdelingenwet.

Op 26 september 2019 komt verzoekster toe in de luchthaven van Zaventem vanuit Dakar, Senegal. Zij is in het bezit van een Belgische verblijfskaart als vluchteling, geldig van 8 januari 2018 tot 8 januari 2023 en van een Belgische reistitel geldig van 2 april 2019 tot 1 april 2021. Zij is ook in het bezit van een Senegalese identiteitskaart geldig van 24 juni 2012 tot 24 juni 2022 en van een Canadese verblijfskaart geldig tot 3 november 2021.

Op 26 september 2019 wordt aan verzoekster de toegang tot het grondgebied geweigerd. Er wordt een "verslag valse documenten" opgesteld.

Op 26 september 2019 nemen de met grenscontrole belaste overheden de beslissing tot terugdrijving van verzoekster. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Op 26-09-2019 om 05:34 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven Zaventem werd door ondergetekende [...],

de heer/mevrouw:

achternaam B. voornaam A.

geboren op (...) 1980 te S.L. geslacht (m/v) vrouw

die de volgende nationaliteit heeft SENEGAL wonende te (...)

houder van het document identiteitskaart Senegal nummer (...)

afgegeven te Commissariat des Parcelles Assainies op 24.06.2012

(...)

afkomstig uit Dakar Blaise Diagne International met SN204 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: HV55.FW.7977/19

X (B) Is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: reisdocument vluchtelingen België TA082361, Vervalsing: frauduleus bekomen

X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKE NE GEBRUIKTE VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKE NE BECHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT

Dossiernummer: HV.55.FW.7977/19

X(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart België 314272623, Vervalsing: frauduleus bekomen.

(...)."

Op 26 september 2019 wordt ten opzichte van verzoekster ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een eerste middel voert verzoekster de onbevoegdheid aan van de steller van de akte en de schending van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, in een tweede middel de schending van de artikelen 26, 32 en 33 van de Vluchtelingenconventie en in een derde middel de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Deze middelen luiden als volgt

“1e Ernstig Middel: Schending van artikel 3 van de Wet van 15 december 1980: de beslissing van terugdrijving werd genomen door een onbevoegde ambtenaar

Overwegende dat Artikel 3 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat infra zal worden toegelicht dat de beslissing niet kadert in de toepassing van artikel 3 van de Wet van 15 december 1980 en de beslissing van terugdrijving ten onrechte werd genomen maar nu reeds werpt verzoekster op dat indien de beslissing van terugdrijving, indien deze al had moeten worden genomen in haar hoofde diende te worden genomen door de Minister;

Dat verzoekster onbetwistbaar bij aankomst in het bezit was van de vereiste geldige documenten om het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 zodat er geen sprake kan zijn van toepassing van de eerste twee punten van artikel 3;

Dat de opmerking dat er sprake zou zijn van een zogenaamd vals document dat door de ambtenaar van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag wordt genomen een totaal verkeerde motivatie is die botste letterlijk met de eigen vaststelling van de grenscontroleambtenaar daar waar deze letterlijk stelt dat het document dat werd uitgereikt door de nationale overheid wel degelijk authentiek is maar dat volgens de ambtenaar dit document volgens hem “frauduleus bekomen” zou zijn;

Dat verzoekster laat gelden dat zij in haar hoedanigheid van vluchteling werd erkend na grondig onderzoek eerst door de Dienst Vreemdelingenzaken, vervolgens door het onafhankelijk Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarna identiteitsdocumenten en reisdocumenten werden overlegd door de FOD Binnenlandse Zaken waarvan nu een grenscontroleambtenaar maar van vindt dat hij deze stukken maar in beslag moet nemen en van valsheid betichten om te komen tot de redenering dat verzoekster zou zijn aangetroffen in de transitzone zonder houdster te zijn van de in artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 bepaalde documenten en/of poogt zonder deze documenten het Rijk binnen te komen...

Dat deze motivering totaal verkeerd is zodat van de punten 1 en 2 geen sprake kan zijn en de bestreden beslissing dan ook niet kon worden genomen door de betrokken grenscontroleambtenaar;

Dat naar alle waarschijnlijkheid deze ambtenaar zich heeft laten leiden door de identiteitskaart aangetroffen in de bagage van verzoekster waarin wordt aangegeven dat zij de Senegalese nationaliteit heeft om dan maar aan te nemen dat verzoekster zou hebben gelogen over haar Mauritaanse nationaliteit maar de ambtenaar hier niet zorgvuldig is geweest en heeft nagelaten te onderzoeken op welke grond verzoekster de Senegalese nationaliteit zou hebben verkregen, in casu door huwelijk;

Van fraude is er dan ook geen enkele sprake;

In ieder geval waren de reisdocumenten van verzoekster niet alleen pertinent aanwezig maar ook geldig, afgeleverd door de juiste administraties, derhalve niet vals en komt het niet toe aan de grenscontroleambtenaar zich uit te spreken aangaande de onderliggende motieven op grond waarvan deze documenten werden afgeleverd

Dat de beslissing hoogstens kon worden genomen door de Minister zoals voorzien in de Wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden akte dan ook werd genomen door een ambtenaar die hiertoe niet beschikte over de vereiste autoriteit zodat de beslissing is aangetast door machtsafwendings en nietig is;

Het eerste middel is ernstig, de bestreden beslissing moet worden vernietigd;”

“2e Ernstig Middel: Schending van de Rechten van verzoekster onder het artikel 26, 32 en 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951

Overwegende dat Artikel 26 van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen stelt dat:

“ Artikel 26

Elke verdragsluitende staat zal aan de regelmatig op zijn grondgebied vertoevende vluchtelingen het recht verlenen er hun verblijf te kiezen en zich vrij op dat grondgebied te bewegen, onverminderde de voorschriften welke op vreemdelingen in het algemeen van toepassing zijn onder dezelfde omstandigheden.”

Dat het verdrag werd ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en werd opgenomen in de Belgische rechtsorde bij Wet van 26 juni 1953 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 oktober 1953, gewijzigd bij Protocol van New York op 31 januari 1967 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 3 mei 1969;

Dat dit artikel uiteraard ook inhoudt dat de vluchteling indien hij terugkeert uit het buitenland het recht van verblijf niet mag worden ontzegd;

Dat Artikel 32 bepaalt dat de erkende vluchteling niet kan worden uitgezet behoudens het geval van schending van de openbare orde en artikel 33 het verbod tot refoulement inhoudt;

Dat het vast staat de vertoogster erkend vluchteling is en daaruit rechten put;

Dat door de genomen beslissing enerzijds vertoogster het recht wordt ontzegd het grondgebied te betreden anderzijds bij teruggedrijving zij het risico loopt te worden blootgesteld aan de mensonterende behandeling van vrouwelijke genitale verminking feit van aantasting van haar fysieke integriteit dat aanleiding heeft gegeven van erkenning van haar statuut door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Dat de lapidaire en overigens volledig verkeerde vaststelling van de grenscontrolambtenaar niet maakt dat de reisdocumenten en identiteitsbewijzen van vertoogster vals zouden zijn en zouden dienen in beslag te worden genomen en derhalve afwezig zodat haar maar toegang zou kunnen worden ontzegd tot het Rijk;

Dat het overigens niet verplicht is in de gegeven omstandigheden de bestreden beslissing te nemen, de betrokken ambtenaar had een eventuele vaststelling kunnen doen, proces-verbaal opstellen en vervolgens de bevoegde autoriteiten hun werk laten doen terwijl hij vertoogster had toegelaten tot het grondgebied zoals het zijn plicht was;

Dat door vertoogster toegang te ontzeggen en verkeerde vaststellingen te acteren als zou vertoogster aangetroffen zijn de transitzone zonder documenten of zich toegang zou hebben trachten te verschaffen tot het Rijk steeds zonder de vereiste documenten niet klopt;

Dat de documenten waarover vertoogster beschikte authentieke openbare geschriften zijn en dat het aantreffen van een identiteitskaart met vermelding van Senegalese nationaliteit daar geen afbreuk aan doet;

Dat de eventuele teruggedrijving, in dit geval naar Senegal een inbreuk inhoudt op artikel 33 van het verdrag wegens schending van het verbod op refoulement nu vertoogster heeft aangegeven dat zij bloot staat aan dezelfde schendingen van haar fysieke integriteit die hebben aanleiding gegeven tot haar erkenning in haar statuut thans door haar eigen echtgenoot en nu in Senegal;

Dat moeilijk kan worden aangenomen dat zij na haar erkenning in België als vluchteling van Mauritaanse nationaliteit zij nu internationale bescherming zou moeten vragen omdat zij als lid van de Peul-gemeenschap in Senegal bloot staat aan identieke schendingen van de mensenrechten en dit omdat de teruggedrijving zou geschieden naar Senegal;

Dat vertoogster haar Rechten dan ook onder het verdrag geschonden zijn en de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is;”

“3e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 15 december 1980 juncto 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel

Enig onderdeel: Schending van de Wet en van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 2

Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is

bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. [...]”

Overwegende dat vertoogster zich ontegensprekelijk aanbood aan de grensdoorlaatpost in het bezit van de documenten voorzien in artikel 2 die geldig zijn, wat niet betwist wordt en blijkt uit de bestreden beslissing van terugdrijving (Bijlage 11) ;

Dat de betrokken grenscontroleambtenaar meent dat de stukken evenwel vals zouden zijn en in beslag moeten worden genomen door zijn ambt zodat vertoogster niet meer in het bezit is van de documenten voorzien in artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 ;

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat vertoogster moet worden teruggedreven omdat zij niet in het bezit zou zijn van geldige reisdocumenten nu de reisdocumenten werden in beslag genomen en van valsheid worden beticht ;

Overwegende dat de motivering zich beperkt tot de opmerking dat de reisdocumenten overgelegd in functie van artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 vervalst zouden zijn minstens frauduleus bekomen (?);

Dat deze motivering niet in overeenstemming is met de feiten laat staan Wet, of dat de beslissing draagkrachtig zou zijn in feite of in Rechte;

Dat de bestreden beslissing niet aangeeft waarom deze documenten vervalsingen zouden zijn of frauduleus bekomen zouden zijn;

Dat enerzijds het gaat om een vermoeden van een grenscontrolambtenaar die niet eens tornt aan de bewijskracht van de authentieke documenten zelf maar meent te moeten motiveren dat deze documenten volgens hem frauduleus bekomen zouden zijn;

Dat dit niet de taak is van de grenscontroleambtenaar die moet nakijken of de reisdocumenten waarachtig zijn, authentiek en de weerslag van de gegevens in de databanken van de verwerende partij als daar zijn het vreemdelingenregister, Rijksregister edm....

Dat deze grenscontrolambtenaar zich niet dient in te laten met de grond waarop deze documenten werden afgeleverd wanneer de identiteit van de betrokken persoon kan worden aangetoond aan de hand van de correcte reistitels en stukken die in overeenstemming zijn met artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 en waarvan de bewijskracht niet eens in twijfel wordt getrokken;

Dat vertoogster zich aanbood aan de grensdoorlaatpost voorzien van de correcte stukken zoals bepaald in artikel 2 van de Wet van 15 december 1980, zodat meteen ook zelfs indien de correcte ambtenaar de bestreden beslissing zou hebben genomen deze werd getroffen met schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 15 december 1980, wat niet nuttig kan worden betwist: het corpus stemt overeen met de juridische werkelijkheid en identificeert vertoogster naar genoegen van recht, en vertoogster beschikt over een verblijfsrecht in het Rijk;

Dat meteen de bestreden akte gemotiveerd is in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 15 december 1980 maar ook in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;

Dat totaal benevens de kwestie vertoogster vermoedt dat de grenscontroleambtenaar zich heeft laten leiden door de aangetroffen Senegalese identiteitskaart in de bagage van vertoogster maar dat deze kaart terugslaat op haar huwelijk met een Senegalees onderdaan en niet maakt dat de overlegde documenten zouden behept zijn met enige valsheid;

Dat minstens om deze redenen de bestreden aktes moeten worden vernietigd,

Het derde middel is eveneens ernstig;”

3.3.1. Gezien hun onderlinge samenhang, worden de middelen samen besproken.

3.3.2. Verzoekster voert in het tweede middel onder meer aan dat zij erkend vluchteling is en dat haar bij een terugkeer uit het buitenland de toegang niet mag worden ontzegd. De vaststellingen van de grenscontroleambtenaar maken niet dat de (Belgische) reisdocumenten en identiteitsbewijzen van verzoekster vals zouden zijn. Verzoekster wijst erop dat in de gegeven omstandigheden, de betrokken ambtenaar een eventuele vaststelling had kunnen doen, proces-verbaal opstellen en vervolgens de

bevoegde autoriteiten hun werk laten doen. Het klopt niet dat verzoekster zou geprobeerd hebben zich toegang te verschaffen tot het Rijk zonder dat zij in het bezit was van de vereiste documenten. De documenten waarover verzoekster beschikte zijn authentieke openbare geschriften.

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. In het derde middel voert verzoekster aan dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de Belgische documenten die zij heeft voorgelegd vals zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aankomst in Zaventem in het bezit was van een Belgische verblijfskaart als vluchteling, geldig van 8 januari 2018 tot 8 januari 2023 en van een Belgische reistitel geldig van 2 april 2019 tot 1 april 2021.

Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu is de beslissing tot teruggedrijving gesteund op het motief dat verzoekster bij de grenscontrole niet in het bezit was van de vereiste reis- en verblijfsdocumenten. Deze documenten worden van valsheid beticht (frauduleus verkregen) en in beslag genomen, zodat verzoekster niet meer beschikt over geldige documenten.

Verzoekster benadrukt dat zij erkent vluchteling is en mag reizen en dat de in beslag genomen documenten dit staafden.

Op basis van de door verzoekster voorgelegde en in beslag genomen stukken moet worden aangenomen dat verzoekster in België is toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur ingevolge de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2008 waarbij haar de status van vluchteling wordt toegekend (zie in dit verband artikel 49 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet).

De verwerende partij betwist in de nota en ter terechtzitting niet dat verzoekster een erkend vluchteling is en dat een in België verblijfsgerechtigde derdelander na een verblijf (van minder dan één jaar) buiten het Schengengrondgebied opnieuw toegang heeft tot het Belgische grondgebied op vertoon van een geldig reisdocument en een geldige Belgische verblijfsvergunning.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Belgische reisdocument voor vluchtelingen en de Belgische verblijfskaart vals worden geacht omdat deze documenten “*frauduleus bekomen*” zijn. De verwerende partij betwist echter niet dat verzoekster een erkend vluchteling is en deze documenten verkregen heeft op basis van dit statuut.

De Raad benadrukt dat de verblijfstitel van verzoekster slechts de veruitwendiging is van het verblijfsrecht van onbeperkte duur waarover zij in België beschikt als erkende vluchteling. Een inbeslagname van deze Belgische documenten omdat deze, gelet op de voorlegging van bijkomende documenten van andere staten, van valsheid beticht worden want frauduleus verkregen, verandert niets aan de toelating tot een verblijf van onbeperkte duur van verzoekster in België als erkend vluchteling. Er ligt geen beslissing voor van de commissaris-generaal tot intrekking of opheffing van de vluchtelingenstatus, noch een beslissing van de verwerende partij tot intrekking of beëindiging van de toelating tot een verblijf van onbeperkte duur. De modaliteiten hiervoor zijn ook wettelijk geregeld in de vreemdelingenwet, meer bepaald enerzijds de artikelen 49 §2, 55/3 en 55/3/1 (voor wat de vluchtelingenstatus betreft) en anderzijds artikel 11, § 3 (voor wat de verblijfstoelating betreft).

Bijgevolg steunt de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit was van de vereiste documenten, *prima facie* niet op een correcte feitenvinding. Een schending van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

3.3.3. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de met grenscontrole belaste overheden wel degelijk bevoegd zijn om een beslissing te nemen op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.”

Daargelaten de vaststelling *in casu* dat niet op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, blijkt uit het tweede lid van hetzelfde artikel 3 dat de met grenscontrole belaste overheden in de in het eerste lid, 1° of 2° bedoelde gevallen zelf de beslissing kunnen nemen.

3.3.4. De drie middelen zijn in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift zet verzoekster het volgende uiteen inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

*“Overwegende zoals supra aangetoond vertoogster bewijst dat zij beschikt over ten minste een schijn van recht die ertoe kan leiden dat de bestreden administratieve beslissing zal worden vernietigd;
Dat in ieder geval de uitvoering van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat vertoogster zal worden teruggeleid naar Senegal, land waaruit zij vandaan kwam en land waar haar echtgenoot verblijft;
Dat vertoogster als lid van de Peul-gemeenschap heeft aangegeven dat zij gerechtigde vrees had om het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking en hiervoor erkend werd in de hoedanigheid van Vluchteling door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vrouw van Mauritaanse nationaliteit;*

Dat evenwel de Peul-gemeenschap een dominante etnische groep is in West-Afrika en thans nadat vertoogster na een geografenis van haar tante in The Gambia naar haar echtgenoot doorreisde in Dakar, Senegal opnieuw bloot stond aan geweldplegingen daar waar een heks in samenwerking met een aantal vrouwen de wens van de echtgenoot van vertoogster trachtten uit te voeren en haar alsnog te besnijden alvorens het huwelijk kon worden geconsumeerd volgens de tradities waar de echtgenoot van vertoogster zich aan houdt;

Dat vertoogster kon ontsnappen maar dat zij zelf nog een week na de feiten de sporen van de geweldplegingen liet vaststellen in het centrum waar ze verblijft waar het volgende wordt vastgesteld:

“[...]”

Ondergetekende, dr. V. R. S., verklaart hierbij na onderzoek het volgende te hebben vastgesteld:

Verhaal van B. A. op 27/09/2019:

Multipel hematomen aan de binnenzijde bovenbenen omwille van mishandeling in Senegal. Dit incident zou hebben plaats gevonden op 18/09/2019 in het kader van verplichte besnijdenis waartegen ze zich verzette.

Klinisch onderzoek op 27/09/2019

Multipele bloeditstortingen conform bovenvermeld verhaal.

Grootste hematoom heeft diameter van 7-tal centimeter aan binnenzijde van linker been. Ook meerdere hematomen van kleinere grootte op linker en rechter bovenbeen.

Get.

Centrumarts

Dr. S. V. R. [...]”

Dat indien vertoogster zou worden teruggeleid naar Senegal er een ernstig risico bestaat dat zij zonder commentaar zou worden overgeleverd aan haar echtgenoot in welk geval er een ernstig gevaar bestaat op refolement en zij alsnog het slachtoffer zou worden van genitale verminking;

Dat vertoogster haar belangen heeft in het Rijk, zij woont hier, geniet alle rechten en dreigt hiervan te worden uitgesloten;

Dat in geval van refolement vertoogster evenmin nog veel commentaar kan geven of haar recht van de verdediging kan laten gelden binnen het kader van het strafonderzoek HV.55.FW7977/19 dat werd

geopend in navolging van het proces-verbaal van de grenscontroleambtenaar en zij zelfs geen beschikking meer heeft over de nodige documenten om terug naar België te keren;

Dat in ieder geval zij niet zal kunnen terugkeren zolang haar reisdocumenten niet worden teruggegeven maar dat deze in beslag werden genomen en deel uitmaken van een strafrechtelijk onderzoek dat geruime tijd in beslag kan nemen in afwachting waarvan vanuit het buitenland vertoogster zich niet eens kan identificeren bij de Belgische autoriteiten;

Dat het dan ook vast staat dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn en de uitvoering ervan zullen leiden tot materiele en morele schade die al even buiten verhouding staan met de beoogde maatregel;

Dat in ieder geval vertoogster werd opgesloten in het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel waarbij de verwerende partij aangeeft dat opsluiting en dwangterugleiding volgens haar proportioneel zou zijn en dit via de eerstvolgende vlucht met bestemming Senegal ;

Dat de gedwongen uitvoering van het bevel het grondgebied te verlaten dan ook imminent is en de terugleiding op zich al een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

(...)

Dat over het beroep tot nietigverklaring nog dient te worden ingediend doch vertoogster door voormelde uiteenzetting aantoonde dat zij minstens schijn van recht bezit dat er een kans bestaat dat de bestreden beslissing zal worden vernietigd en bij eventueel uitvoering vertoogster een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal ondervinden bovendien op basis van de genomen beslissingen niet alleen zich in het buitenland niet kan identificeren in haar hoedanigheid maar bovenal zijn zal moeten wachten op het resultaat van het strafonderzoek alvorens zij haar in beslag genomen identiteits- en reisdocumenten kan terug krijgen en zelfs maar kan vragen terug te keren naar België verzoekt dat met de gepaste gestrengheid zal worden beoordeeld na een beslissing tot terugnijding, een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats en een gedwongen terugnijding;"

Daargelaten de vraag waarom verzoekster, die een erkend vluchteling is, naar eigen zeggen omdat zij "als lid van de Peul-gemeenschap heeft aangegeven dat zij gerechtigde vrees had om het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking en hiervoor erkend werd in de hoedanigheid van Vluchteling door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vrouw van Mauritaanse nationaliteit;" zich vrijwillig begeeft naar een regio waar besnijdenis nog plaatsvindt (zij stelt zelf dat "de Peul-gemeenschap een dominante etnische groep is in West-Afrika"), moet worden vastgesteld dat zij als erkend vluchteling met een geldend verblijfsrecht in België toegang moet krijgen tot het grondgebied.

Uit de bespreking van het middel volgt dat verzoekster op 25 februari 2008 werd erkend als vluchteling en als gevolg hiervan een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft. Er werd hierbij ook vastgesteld dat *prima facie* verzoekster op onzorgvuldige gronden de toegang tot het Schengengrondgebied werd geweigerd. In deze omstandigheden kan worden aanvaard dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan als zij het Belgisch grondgebied niet mag betreden. Er dient in dit verband ook te worden gesteld dat de Raad de vereiste, dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 september 2019 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. T. VALGAERTS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET